

løbe betydelig større Udgifter paa end de, der er opførte paa Budgettet, og nu er den højtærede Finansminister nødt til selv at antage, at der vil blive 15 Mill. Kr. mere i Udgift end opført paa Budgettet. Ja, det vil der mindst blive; jeg er nu tilbøjelig til at tro, at der vil blive mere, men jeg skal ikke gentage de forskellige Ting, jeg allerede har peget paa i min Indledningstale, om de mange forskellige Huller, der er i Finanslovsforslaget og de mange Anvisninger, der er paa, at der senere kommer Ændringsforslag af ganske overordentlig Rækkevidde. Hvad Indtægterne angik, trøstede den højtærede Finansminister sig til, for at komme bort fra den forøgede Udgift, at disse nok vilde blive større end budgetteret. Jeg antager, man kan sige, at de i indeværende Finansaar vil blive større end budgetteret — en stor Del af Finansaaret er allerede tilendebragt, saaledes at vi kan overse det —, men i Betragtning af de overordentlig ustabile Forhold, vi lever under, kan man aldeles ikke drage den Slutning, at der i det Finansaar, her er Tale om, Finansaaret 1920—21, vil komme større Beløb ind end budgetteret, paa ingen Maade. Jeg tror derfor, man kommer til at lade det noget mørke Billede staa med de allerede temmelig sikre Underskud for forrige Finansaar og for indeværende Finansaar og den saare ringe Udsigt til Balance. Der var et enkelt Punkt, den højtærede Finansminister modsagde mig paa. Han sagde, at med Hensyn til de 26½ Million, der er nævnt i Anmærkningerne til Finanslovsforslaget, Sp. 599, og som skulde repræsentere den Merudgift, Lønningslovene skal bringe, havde jeg taget fejl ved at tro, at det kun var Lønningsforslaget, der var lagt til Grund, det var den endelige Lønningslov. Jeg maa sige, at hvis dette har været en Fejltagelse af mig, har jeg virkelig været undskyldt, thi saa er Finanslovsforslagets Anmærkninger ganske vildledende affattede. (*Finansministeren* [Brandes]: Det er de ogsaa). Det er de ogsaa, siger den højtærede Finansminister, men saa maa han virkelig finde sig i, at vi gaar efter Anmærkningerne, vi andre har ikke en sjette Sans, hvorefter vi kan gætte os til, hvilke Fejl der er, og der staar virkelig i Anmærkningerne: „Efter dette Forslag“ — i den Skikkelse, hvori det er forelagt Rigsdagen — „vil Lønningerne, indbefattet Stedstillæg, Dyrtidstillæg og Konjunkturtillæg, til det af Forslaget omfattede Personale — saaledes som dette i nærværende Forslag er foreslaaet forøget — ganske

skønsmæssigt andrage ca. 55 Mill. Kr. Den budgetmæssige Merudgift bliver saaledes 26½ Mill. Kr.“ Der er intet Menneske, som kan læse dette andeledes, end at det er Forslaget, som er lagt til Grund, saaledes som det ogsaa gennemgaaende er Tilfældet paa Finanslovsforslaget med Undtagelse af Postvæsenet.

Forskellige Talere har været inde paa Spørgsmaalet om de Lütken'ske Underhandlinger, men herom har det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) haft Ordet, og jeg antager, at alle ærede Medlemmer her i dette høje Ting, baade Meningsfæller og Modstandere af det ærede Medlem fra Ringkøbing, vil have det Indtryk, at han fuldt ud er Mand for at forsvare sig i denne Sag. Der er blevet spurgt om Partiet Venstres Stilling til Sagen. Jeg skal henvise ærede Medlemmer, der har spurgt saaledes, til den i sin Tid i Bladene offentliggjorte Beslutning fra Partiet Venstre, hvori Partiet Venstre udtalte sin uforandrede Tillid til det ærede Medlem fra Ringkøbing og sin Overbevisning om, at hvad det ærede Medlem har foretaget, har han udelukkende foretaget for at tjene og sikre Danmarks Neutralitet. Det vilde have været vort Parti, det kan jeg godt tilføje, umuligt at vedtage en saadan Udtalelse, hvis vi ikke havde været fuldt overbeviste om, at det ærede Medlem fra Ringkøbing aldrig nogen Sinde har været villig til at indgaa nogen Militærkonvention med Tyskland, og ingen er berettiget til at drage det ærede Medlems Forsikring i saa Henseende i Tvivl, og den bestyrkes ogsaa i højeste Grad derved, at den Mand, med hvem der underhandlede, General Moltke, aldeles klart og tydeligt fra første Øjeblik af opfattede Instruksens Ordlyd som en Tilkendegivelse af, at man ikke herfra vilde slutte nogen Militærkonvention. Paa Grundlag af disse Kendsgerninger bygges vort Partis Erklæring til det ærede Medlem fra Ringkøbing.

Jeg skal saa henvende nogle Bemærkninger til den højtærede Forsvarsminister, som i sin Tale kom meget stærkt ind paa de kommende Forsvarsplaner og paa den Stilling, som Danmark kom til at indtage i forsvarsmæssig Henseende efter Forbundspagten for Folkenes Forbund. Hvad den kommende Forsvarsplan angaar, skal jeg ikke omtale den her. De Bemærkninger, den højtærede Forsvarsminister gjorde om Forsvarslovene af 1909 og Danmarks nuværende Forsvarsordning, rettede han jo til det ærede Medlem for Ringkøbing, og jeg formoder, dette ærede Medlem vil